

indbyrdes Voldgiftstraktater indsætter den faste Domstol som Appel- eller Revisionsdomstol; men er den kompetent til paany at behandle saadanne tidligere Voldgiftskendelser, naar en Adgang dertil ikke udtrykkelig er forbeholdt? Spørgsmaalet er dernæst, om der er Trang til at skabe en saadan almindelig Appel-Domstol. Naar der paa den ene Side tages Hensyn til, at det ofte aftales, at vedkommende Voldgiftsret selv kan omgøre en Dom eller Kendelse, og paa den anden Side til Vanskelighederne ved at gentage hele Bevisførelsen for en anden Domstol, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at skabe en Appelinstant i dette Ords almindelige Betydning. Derimod vilde der formentlig være Grund til at henskyde en Indsigelse mod en Voldgiftskendelse, gaaende ud paa at den Domstol, der har afsagt den, ikke har været kompetent, eller at den har overskredet sin Bemyndigelse, til en højere Ret. Muligt kunde man ogsaa gaa et Skridt videre og lade Appelinstanten afgøre, om vedkommende Voldgiftsdomstol paa rette Maade havde anvendt Folkerettens Regler eller Principperne om Ret og Billighed. Dette sidste Spørgsmaal burde dog efter den finske Regerings Mening udsættes, indtil man har indvundet større Erfaringer. Den faste Domstols Opgave er i første Række at afgive Kendelser angaaende Retsspørgsmaal, og i de her anførte Tilfælde drejer det sig netop om Fortolkning af en tidligere Voldgiftsoverenskomst, altsaa et Retsspørgsmaal. Det vil derfor være i god Overensstemmelse med Domstolens almindelige Karakter at gøre den til en saadan Revisionsinstans.

Det finske Forslag gik som Følge heraf ud paa, at Raadet skulde undersøge, hvorvidt og i hvilket Omfang den faste Domstol kan gøres til en Revisionsinstans for Voldgiftsretter. Det kan forøvrigt bemærkes, at det polske Medlem af det af Raadet nedsatte Udvalg angaaende Ændringer i den faste Domstols Statut, havde stillet et lignende Forslag, der dog var noget mere vidtgaaende, idet efter dette Forslag alle

Paastande om, at en mellemfolkelig Retsregel var krænknet, skulde kunne indbringes for en Appeldomstol.

I 1. Udvalg gjorde *Erich* paa Finlands Vegne Rede for Forslaget. Han vilde ikke komme ind paa Detailler, men kun nævne enkelte Punkter. Forslaget tilsigtede særligt at give den faste Domstol Bemyndigelse til at afgøre Paastande om en Voldgiftsrets Inkompetence og Myndighedsoverskridelse. Man maatte gaa frem Skridt for Skridt; det var vanskeligt i Øjeblikket at foretage en radikal Forandring af Kompetenceforholdet mellem den faste Domstol og Voldgiftsretterne. Allerede længe har man anerkendt saadanne Indsigelsers Berettigelse under visse Forhold, og spurgt, om de ikke kunde indbringes for højere Ret. Der var ikke noget ydmygende, heller ikke for en Voldgiftsret, i at lade den faste Domstol prøve en afsagt Kompetencekendelse i tvivlsomme Tilfælde. Domstolen havde allerede afgivet flere Kendelser vedrørende Kompetence-spørgsmaal. I Henhold til Generalaktens Artikel 41 skal Kompetencestridigheder forelægges for Domstolen. Det finske Forslag tilsigtede ikke at gøre Domstolen til en Appeldomstol i almindelig Forstand; men han indrømmede, at en nøjagtig Afgrænsning var vanskelig. Han vidste ikke, om Udvalget var rede til at drøfte Forslaget. Han ønskede kun, at det fremmedes, saa at en tilfredsstillende Løsning kunde naas.

Rundstein (Polen) haabede, at der kunde findes Veje til at naa et Resultat. Det drejede sig om en frivillig Udvidelse af Domstolens Myndighedsomraade. Han omtalte endvidere det ovenfor nævnte polske Forslag og sluttede med at anbefale, at man vedtog det finske Forslag.

Den spanske Delegerede opfattede ligeledes Forslaget saaledes, at det ikke tilsigtede at paalægge Staterne en Forpligtelse til at anerkende Domstolen som Appelinstant.

Paa Hollands Vegne udtalte *Limburg*, at Forslaget rejste vanskelige Problemer. Han fremhævede, at saavel Haagerkonventionen af 1907 som Domstolens Statut inde-